

בעניין:

1. אלחטיב, ת"ז
תושב השטחים הכבושים

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
– ע"ר 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או עביר גיבראך-דכוור (מ"ר 44346) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או אהרון קורמן (מ"ר 78484)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נגד -

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח אל-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466590; פקס: 02-6467011

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לבוא ולנמק **מדוע לא ישיב לפניות העותרים אליו במהירות המתחייבת מנהלי המשיב עצמו** – תוך התעלמות מהערוותיו החוזרות של בית משפט נכבד זה בעניין אי-מתן תשובה במועד לפניות מסוג זה; ומדוע לא יתיר את יציאתו של העותר 1 מהגדה המערבית לירדן, דרך גשר אלנבי, על מנת שיוכל להשתתף בהכשרה מקצועית שתתקיים בבריטניה מטעם האיחוד הבינלאומי של הצלב האדום והסהר האדום.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה. העותר, הוא מנהל אגף התקשורת והמתנדבים בסהר האדום בשטחי הרשות הפלסטינית, כמו כן, הוא חבר במועצת המנהלים של הארגון. העותר, זומן להשתתף בהכשרה מקצועית לניהול צוותי חירום מטעם האיחוד הבינלאומי של הצלב האדום והסהר האדום, שעתידה להתקיים **בין התאריכים 23.9.2018 - 17.9.2018** בלונדון בבריטניה.

המשיב מנע את יציאתו של העותר 1 לחו"ל, כמו כן, הוא לא טרח להשיב להשגתו של העותר שהוגשה כנגד המניעה המוטל על יציאתו, על אף נסיבות העניין הדחופות.

בשל נסיבות העניין, והפגיעה הקשה הצפויה בזכויותיו של העותר אם לא תתאפשר יציאתו לחו"ל בהקדם, מתבקש בית המשפט הנכבד **לקבוע את העתירה לדיון דחוף עד ליום 13.9.2018** ולמצער,

להורות למשיב להגיש את תגובתו המקדמית לעתירה בהקדם, שכן ייתכן שזו תייתר את הדיון בעתירה.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר 1 (להלן: **העותר**) הוא פלסטיני תושב השטחים הכבושים, יליד 1984, נשוי ואב לשלושה ילדים, המתגורר עם משפחתו בחברון.
 2. העותר, הוא מנהל אגף התקשורת והמתנדבים בסהר האדום בשטחי הרשות הפלסטינית, כמו כן, הוא חבר במועצת המנהלים של הארגון.
- העותר זומן להשתתף בהכשרה מקצועית לניהול צוותי חירום מטעם האיחוד הבינלאומי של הצלב האדום והסהר האדום, שעתידה להתקיים במשרדי הצלב האדום בלונדון **בין התאריכים 17.9.2018 - 23.9.2018**.
- העתק מאישור ההעסקה מטעם הסהר האדום הפלסטיני מצורף ומסומן **ע/1**.
 - העתק ממכתב ההזמנה מטעם האיחוד הבינלאומי של הצלב והסהר האדום מצורף ומסומן **ע/2**.
 - העתק ממכתב ההזמנה מטעם הצלב האדום הבריטי מצורף ומסומן **ע/3**.
 - העתק מאשרת כניסה ושהייה בלונדון מצורף ומסומן **ע/4**.
- יצוין, כי מדובר בהכשרה מקצועית ברמה גבוה ובינלאומית, אשר ישתתפו בה 15 נציגים בכירים בלבד שנבחרים ע"י האיחוד הבינלאומי מכל רחבי העולם. העותר זכה להיות אחד המוזמנים להכשרה זו, והיחיד שהוזמן מהמזרח התיכון.
3. מתוקף תפקידו, נהג העותר לצאת את ארצו על מנת להשתתף בכנסים והכשרות מקצועיים בחו"ל. בשנים האחרונות העותר יצא את ארצו מספר פעמים, אולם ביולי 2018 עת הגיע העותר לגשר כדי לצאת את ארצו לגרמניה לצורך השתתפות בהכשרה מקצועית שהתקיימה שם, מנעו נציגי המשיב בגשר את יציאתו בטענה שהוא "מנוע שב"כ".
 4. יודגש, כי **העותר מעולם לא נעצר**.
 5. העותרת 2 (להלן: **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה רשומה שמושבה בירושלים, הפועלת לקידום זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.
 6. המשיב הוא המפקד הצבאי האחראי על איזור הגדה המערבית מטעמה של מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי זה למעלה מחמישים שנים.

מיצוי ההליכים

7. ביום 3.7.2018 הגיש העותר השגנה כנגד המניעה המוטלת על יציאתו במת"ק חברון.
 8. ביום 9.8.2018 פנה המוקד בשמו של העותר למת"ק חברון, וביקש לוודא כי השגתו של העותר הועברה לטיפול. המוקד ביקש לבטל את האיסור המוטל על יציאתו של העותר לחו"ל על מנת שיכול להגיע להכשרה אליה הוזמן בבריטניה. למעלה מן הצורך, המוקד צירף לפנייתו טופס טיפול בבקשה, כדרישת המשיב.
- העתק ממכתב המוקד מיום 9.8.2018 מצורף ומסומן **ע/5**.

העתק מטופס טיפול בבקשה מצורף ומסומן ע/6.

9. ביום 13.8.2018 פנתה נציגת המקוד למת"ק חברון וביקשה לקבל תשובה להשגתו של העותר, ובאותו יום נמסר למוקד כי ההשגה הועברה לטיפול ביום 12.8.2018, כלומר לאחר יורת מחודש מיום הגשתה.

10. ביום 15.8.2018 שב ופנה המוקד בכתב לנציגי המשיב במת"ק חברון, וביקש לקבל תשובה להשגתו של העותר בהקדם האפשרי על מנת שיוכל לצאת להכשרה האמורה. המוקד צירף לפנייתו מסמך נוסף מטעם הצלב האדום הבריטי שבו מזמין את העותר להכשרה, ומציין כי עלויות הנסיעה של העותר והשהייה בבריטניה מכוסות על ידי הצלב האדום הבריטי.

העתק מפניית המוקד מיום 15.8.2018 מצורף ומסומן ע/7.

11. עברו יותר משבעה שבועות מאז הגשת השגתו של העותר ותשובה עדיין – אין. משכך, ביום 26.8.2018 שב ופנה המוקד בשמו של העותר לנציגי המשיב, וביקש לקבל תשובה להשגתו של העותר. בפנייתו ציין המוקד, כי ככך שלא מתקלת תשובה עד ליום 4.9.2018 תישקל פנייה לערכאות.

העתק מפניית המוקד מיום 26.8.2018 מצורף ומסומן ע/8.

12. ביום 29.8.2018 שב ופנה המוקד במייל לנציגי המשיב וביקש לקבל תשובה להשגתו של העותר, אולם עד למועד כתיבת שורות אלה טרם התקבלה התייחסות כלשהי.

13. חשוב לציין, כי על פי נהלי המשיב, עליו להשיב להשגות תושבים על מניעת יציאתם לחו"ל תוך פרק זמן של שמונה שבועות מיום הגשת ההשגה. אולם, עד למועד כתיבת שורות אלה, ובחלוף כתשעה שבועות, לא התקבל מענה ענייני מטעם המשיב, תוך חריגה בוטה מנהלים שלו.

14. יצוין, כי התעלמותו הממושכת של המשיב מהשגתו של העותר במקרה דנן היא למרבה הצער תופעה שכיחה, הגוררת בעקבותיה לא פעם הגשת עתירה לבית המשפט הנכבד רק לשם קבלת מענה.

15. בנסיבות אלה, ולאור התנהלותו הלקויה של המשיב, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט.

הטיעון המשפטי

חובת המשיב להשיב במהירות

האידיאולוגיה צריכה להיות פשוטה: מבלי לפגוע כהוא זה בביטחון ובשיקולי ביטחון, כמובן, יש צורך במאמץ להקל ככל הניתן על האוכלוסייה הפלסטינית הנזקקת להיתרים במישור המינהלי [...] ראוי להגיע למסגרת פשוטה ככל הניתן ומובנת כלל הניתן, כדי להסיר מעקשים לא נחוצים בחיי האוכלוסייה. העתירות הרבות המוגשות ונמחקות בטרם דיון כיוון שנפתרה הבעיה הקונקרטי, והמוכחות על ידי כך כמיותרות מעיקרן אילו טופל הנושא, מעידות כמאה עדים על הצורך בשיפור.

(בג"ץ 3764/16 גמאל עלי נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, החלטת כבוד המשנה לנשיאה, השופט רובינשטיין, מיום 20.4.2017; להלן: **בג"ץ עלי**; ההדגשות הוספו, א"ב)

העתק מהחלטת המשנה לנשיאה רובינשטיין מיום 20.4.2017 מצורף ומסומן **ע/9**.

16. האמירה שלעיל מעידה, כי התעלמותו הממושכת של המשיב מהשגתו של העותר במקרה דנן היא למרבה הצער תופעה שכיחה, הגוררת בעקבותיה לא פעם הגשת עתירה לבית המשפט הנכבד רק לשם קבלת מענה.

17. בית משפט הנכבד חזר ונתן את דעתו בעניין הימנעותו החוזרת של המשיב ממתן תשובות במועד לפניית תושבים על איסור יציאתם לחו"ל – בייחוד במקרים בהם הפניות נענות לבסוף בחיוב. במסגרת בג"ץ עלי הנ"ל, בהחלטה מיום 5.7.2016, אף הורה בית המשפט הנכבד למשיב להגיש הודעה "בשאלה החוזרת פעם אחר פעם, מדוע אין משיבים במועד לפונים במקרים בכגון דא, והם נאלצים להגיש עתירה על כל בזבוז המשאבים של הצדדים". בהתאם לכך, ביום 4.9.2016, הגיש המשיב הודעה בדבר "מנגנון" חדש למניעת מקרים של אי-מענה במועד לפניית תושבים פלסטינים, ובמיוחד השגות על מניעת יציאה לחו"ל. המשיב אף הרחיב על כך בהודעת עדכון מיום 8.2.2017.

העתק מהחלטת כבוד המשנה לנשיאה רובינשטיין מיום 5.7.2016 מצורף ומסומן **ע/10**.

18. בהמשך ההליכים בבג"ץ עלי, ולאחר שהעותרים טענו כי "המנגנון" המדובר אינו פועל כשורה – שכן בחודשים שחלפו מאז הודעות המשיב, נאלץ המוקד להמשיך ולעתור לבית המשפט בשם של אנשים שלא קיבלו מענה להשגותיהם במועד – מסרו המשיבים מצדס ביום 8.5.2017 כדלקמן:

אכן, בדיקה ראשונית של המינהל האזרחי העלתה כי אכן נפלו ליקויים בתפקוד המת"קים במסגרת הבקשות שבמוקד העתירות שנזכרו ברישת התגובה. בין הליקויים שנמצאו: תיעוד חסר ביחס למועד קבלת הבקשות; חריגת זמנים בהעברת הבקשות לגורמי האבחון; היעדר תיעוד ביחס להחזרת מענה לפונה; ואי העברת דיווחים כנדרש במקרה של חריגת זמנים, כנדרש לפי המנגנון שהוצג בהודעות המעדכנות הקודמות.

מכלל אלה ניתן להסיק שהמנגנון שהיה אמור לפתור את בעיית אי-המענה במקרים מעין אלו, לעמדת בית המשפט הנכבד ואף לעמדת המשיב, אינו ממלא את תפקידו כשורה, כפי שגם מעיד המקרה של העותר דנן, הממתין זה זמן רב לקבל תשובה להשגתו.

19. ביום 9.5.2017 התקיים דיון המשך בבג"ץ עלי בנושא "אי מתן מענה במועד", ובסופו הורה בית המשפט הנכבד למשיב להגיש הודעה נוספת תוך 21 יום, בשל ליקויים רבים שהתגלו במנגנון המשיב, בין השאר, בנגישות למת"קים, בלוח הזמנים למענה ובצורתו, ובאי-מתן מענה מהיר דיו במקרים דחופים וחריגים, המצריכים תשובה טרם חלוף המועד הקבוע בנוהל.

העתק מהחלטת בית המשפט בבג"ץ עלי מיום 9.5.2017 מצורף ומסומן **ע/11**.

20. ביום 15.6.2017 הגיש המשיב את הודעתו בבג"ץ עלי, בה נטען כי ננקטו צעדים לשיפור ה"מנגנון". ביום 13.8.2017 נתן בית המשפט החלטה ובה הוא מברך על ההתקדמות ומקווה כי

המגמה החיובית תימשך וינתן מענה לפונים באופן מיטבי. בפועל, עדיין יש צורך בהגשת עתירות לשם קבלת מענה, כפי שמדגים המקרה דנן.

21. בבסיס העניין מצויה חובתו של המשיב מכוח הדין להשיב במהירות לפניית המופנות אליו. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 451, 441 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 782, 769 (2004);
 בג"ץ **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד הדרום**, תק-על 4751 (2)2006 (2006).

22. וכבר נפסק, כי כאשר מדובר בזכויות אדם, מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007(2) 569, 551 (2007)); וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם –

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006)).

וראו גם: בג"ץ 10428/05 **עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**, תק-על 2006(3) 1743, 1744 (2006); בג"ץ 4634/04 **רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים**, תק-על 2007(1) 1999, 2009 (2007).

הפגיעה בזכויות לחופש העיסוק ולפרנסה בכבוד

23. כאמור, העותר עובד בכיר בסהר האדום ומתוקף תפקידו הוזמן להכשרה מקצועית במשרדי הצלב האדום בלונדון.

24. בסירובו להיתר לעותר לצאת את ארצו, פוגע המשיב בזכויותיו של העותר לחופש העיסוק ולפרנסה בכבוד. חופש העיסוק נגזר מזכותו של כל אדם לפתח את אישיותו, לעצב את חייו ולקדם את מעמדו החברתי. מובן, כי ככל שיוסיף המשיב למנוע מהעותר לצאת את ארצו, יקשה על העותר למלא את תפקידו כמנהל מחלקת שיווק לחו"ל, הדורש מטבעו יציאה לחו"ל.

כפי שכבר נאמר בבג"ץ 8111/96 **הסתדרות העובדים החדשה נ' התעשייה האווירית לישראל בע"מ**, פ"ד נח(6) 481, 540-541 (2004):

הזכות לחופש עיסוק מאפשרת לאדם לבחור היכן ישקיע את הונו האנושי. בחירה זו מושפעת משיקולים מגוונים... פגיעה בחופש העיסוק מתקיימת, לא רק כאשר נמנעת מהעובד לחלוטין הזכות לבחור את מעבידו, אלא גם כאשר זכות הבחירה שלו נפגעת, ואפילו בעקיפין. ברוח זו נפסק בבג"ץ 5936/97 **ד"ר לם נ' משרד החינוך התרבות והספורט**, פ"ד מג(4) 673.

... אכן, חופש העיסוק הוא החירות של הפרט להגשים את אישיותו ולתרום את תרומתו לחברה על ידי השקעת מאמציו בעיסוק, במלאכה או במשלח יד. חירות זו נפגעת אם הסדרים (נורמטיביים או פיזיים) מונעים ממנו - במישרין או בעקיפין - מלפעול על פי רצונו ויכולתו (פיסקה 4 לפסק דינו של הנשיא ברק).

25. וכבר נפסק בעניין הפגיעה בחופש העיסוק, כי אין להפריד בין שלילת יכולתו של אדם לעסוק במקצועו לבין פגיעה באופן מימוש העיסוק:

נדגיש כי על אף קיומה הלכאורי של הבחנה עיונית בין סוגי הפגיעה בחופש העיסוק, הרי שבחיי-המעשה ההבחנה בין שלילת עיסוק או פגיעה בכניסה לעיסוק לבין פגיעה באופן מימוש העיסוק, אינה תמיד חדה וברורה. כך למשל, יתכן כי בנסיבותיו של מקרה קונקרטי הגבלת מימוש של עיסוק תהא כה מקיפה ועמוקה, עד שחומרתה תגיע כדי שלילת עיסוק או מניעת כניסה אליו. במקרים מעין-אלה, תיבחן הפגיעה על-פי רמת בדיקה מחמירה יותר, כאמור לעיל.

(בג"ץ 4769/95 מנחם נ' שר התחבורה, פ"ד נז(1), 235, 259-260 (2002)).

26. זכותו של העותר להתפרנס מעוגנת היטב במשפט זכויות האדם הבינלאומי; סעיף 6 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, סוציאליות ותרבותיות (1966), קובע:

The right to work... includes the right of everyone to the opportunity to gain his living by work which he freely chooses and accepts... The steps to be taken by a State Party... to achieve the full realization of this right shall include technical and vocational guidance and training programmes, policies and techniques to achieve steady economic, social and cultural development and full and productive employment under conditions safeguarding fundamental political and economic freedoms to the individual.

דברים אלה מובהרים בפרשנותה של ועדת האו"ם לזכויות האדם לסעיף זה בצורה הבאה:

The right to work contributes at the same time to the survival of the individual and to that of his/her family, and insofar as work is freely chosen or accepted, to his/her development and recognition within the community... The right to work, as guaranteed in the ICESCR, affirms **the obligation of States parties to assure individuals their right to freely chosen or accepted work, including the right not to be deprived of work unfairly**. This definition underlines the fact that respect for the individual and his dignity is expressed through the freedom of the individual regarding the choice to work, while emphasizing the importance of work for personal development as well as for social and economic inclusion.

(CESCR General Comment No. 18 (2005), The Right to Work. UN Doc. E/C.12/GC/18 (Adopted on 24 November 2005)). (ההדגשה (הוספה, נ.ע.).

27. הזכות לממש את חופש העיסוק נובעת מההכרה בכך שעבודתו של אדם היא לא רק מקור פרנסה לסיפוק צרכיו הבסיסיים למחייה. עבודתו של אדם מספקת גם את צרכיו החברתיים, האינטלקטואליים והאישיים, ולכן היא מהווה חלק אינהרנטי מהתנאים הדרושים למימוש חיים של חירות וכבוד (human dignity). הזכות להתפרנס היא בעלת חשיבות ראשונה במעלה, שכן היא מאפשרת לאדם לממש זכויות אחרות; מבין אלה, חשוב להזכיר את הזכות לדיור, הזכות לחינוך, הזכות לחיי תרבות, הזכות לרמת חיים נאותה, והזכות להתאגדות.

פגיעה בזכותו של העותר לחופש התנועה

28. המשיב מונע מן העותר לצאת את ארצו לחו"ל לצורך ההשתתפות בכנס מקצועי בלונדון. בכך נפגעת זכותו של העותר לחופש תנועה, אשר מהווה את הביטוי המרכזי לאוטונומיה של האדם, לבחירתו החופשית ולמימוש יכולותיו. חשיבותה הרבה של הזכות לחופש תנועה נעוצה בכך שחופש תנועה הוא הכוח המניע את מארג זכויותיו של האדם, והגבלתו גוררת אחריה בהכרח פגיעה בזכויות אדם נוספות, הנוגעות לכל תחומי החיים.

29. במשפט הישראלי, מעוגנת הזכות לחופש תנועה בסעיף 6 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ומוכרת כזכות יסוד בסיסית, אשר עומדת בשורה הראשונה של זכויות האדם ומצויה ברמה הגבוהה ביותר במדרג זכויות האדם בישראל (ראו למשל: בג"ץ 1890/03 עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 1114, פסקה 15 (2005); בג"ץ 5016/96 חורב נ' שר התחבורה, פ"ד נא(4) 1 (1997)).

30. הזכות לחופש תנועה מהווה זכות יסוד גם במשפט הבינלאומי. במשפט זכויות האדם הבינלאומי מעוגנת זכות זו בסעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות 1966; בסעיף 13 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם 1948; ובסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי לאמנה האירופאית לזכויות אדם 1950.

31. במשפט ההומניטארי הבינלאומי, מעוגנת הזכות לחופש תנועה בסעיף 35 לאמנת ג'נבה הרביעית (1949):

All protected persons who may desire to leave the territory... may be entitled to do so... The applications of such persons to leave shall be decided in accordance with regularly determined procedures and the decision shall be taken as rapidly as possible... if any such person is refused to leave the territory he shall be entitled to have such refusal reconsidered... [Emphases added].
המלומד פיקטה מבהיר בפרשנותו כי:

It should be noted that the **right to leave the territory is not in any way conditional, so that no one can be prevented from leaving** as a measure of reprisals... It is therefore essential for States to safeguard the basic principal by showing moderation and **only invoking these reservations when reasons of the utmost urgency so demand** [Emphases added].

(Pictet J.S., Commentary: IV Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, pp. 235-236 (Geneva, 1958)).

32. הזכות לחופש תנועה כוללת גם את **זכותו של אדם לצאת מארצו ולחזור אליה**, והיא הוכרה בהכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם 1948 (סעיף (2) 13):

13(2) Everyone has the right to leave any country, including his own, and to return to his country.

כמו גם בפסיקה הישראלית:

זכותו של אדם לצאת מארץ מגוריו ולחזור אליה היא "זכות טבעית". היא אחת מזכויות היסוד של האדם. הגבלתה של הזכות פוגעת פגיעה חמורה בזכויותיו. (בג"ץ 4706/02 סלאח נ' שר הפנים, פ"ד נו(5) 695, 704 (2002)).

סיכומם של דברים

33. העותר, תושב השטחים הכבושים, הוא מנהל אגף התקשורת והמתנדבים בסהר האדום בשטחי הרשות הפלסטינית, כמו כן, הוא חבר במועצת המנהלים של הארגון.

העותר זומן להשתתף בהכשרה מקצועית לניהול צוותי חירום מטעם האיחוד הבינלאומי של הצלב האדום והסהר האדום, שעתידה להתקיים במשרדי הצלב האדום בלונדון **בין התאריכים 17.9.2018 - 23.9.2018**.

34. העותר מבקש לבטל את האיסור המוטל על יציאתו מארצו לירדן, דרך גשר אלנבי, על מנת שיוכל להגיע לכנס במועד.

35. בשמו של העותר הוגשה השגה למשיב כנגד האיסור המוטל על יציאתו. אולם, חרף הערותיו החוזרות של בית משפט נכבד זה, נאלץ המוקד להמשיך ולעתור לבית המשפט בשמם של הפונים שלא קיבלו מענה להשגותיהם במועד. כאמור, **במקרה דנן, מדובר בהשגה של נענתה במשך יותר משומנה שבועות, תוך חריגה בוטה מנהלי המשיב.**

36. בהתעלמו מההשגה שהגיש המוקד בעניין, מונע המשיב מהעותר באופן מוחלט וגורף לצאת את ארצו. בכך הופך המשיב את העותר לכלוא בארצו. החלטת המשיב אינה תחומה בזמן, ובכך מעמיד המשיב את העותר במצב של חוסר ודאות מוחלט. בעשותו כן, פוגע המשיב אנושות בזכות העותר לכבוד ולהליך הוגן, ובזכותו לטעון לחפותו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא נשלח בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין באי כוחו.

6 בספטמבר, 2018

נאסר עודה, עו"ד
ב"כ העותרים

[ת.ש. 104540]